

AJUDANT A VIURE

Creure i viure

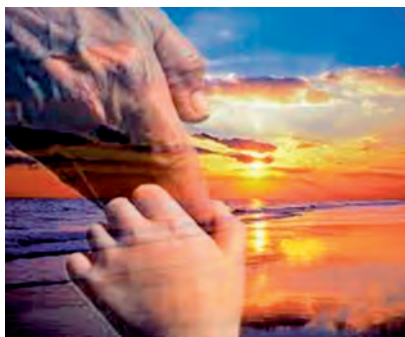
Resulta molt significatiu que l'apòstol Pau, quan convida els cristians de Roma a viure el culte veritable, esmenta alhora la necessitat de canviar la pròpia manera de viure i de pensar: «No us emmotlleu al món present, deixeu-vos transformar i renoveu el vostre interior, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a ell i perfecte» (Rm 12, 1-2).

Per a la Bíblia, la fe és la font de tota la vida religiosa. Al desig-ni que Déu realitza en el temps, l'home ha de respondre amb la fe que Jesús «porta a la seva perfecció» (He 12,2). De fet, els deïxebles de Crist són «els que han cregut» (Act 2,44).

L'Any de la Fe que estem vivint els membres de l'Església catòlica és una invitació a recórrer novament i amb entusiasme el pelegrinatge de la fe, iniciat el dia del nostre baptisme. Se'ns demana reflexionar sobre el text del Credo i els seus continguts, gravant-lo en la memòria i en el cor, repetint-lo en la pregària quotidiana i testimoniant-lo amb la vida amb passió.

En l'obertura del Sínode sobre la Transmissió de la Fe (08/10/2012), Benet XVI deia: «S'és evangelitzador si es té una passió ardent de comunicar Crist al món». I demanava demostrar, amb una intensa vida de pregària, la consciència del fet que «la iniciativa» sempre és de Déu. Però, alhora,

insistia que l'oració ha d'anar acompanyada de la confessió pública de la pròpia fe en Jesucrist: una confessió com la que es fa, amb valor, davant un tribunal («davant els ulls del món»), sabent que pot implicar situacions de risc. Aquest testimoni, en moments difícils, és precisament la garantia de credibilitat, perquè implica la disponibilitat de donar la vida per Aquell i per allò que es creu. Penseu només en el que el nostre beat Francesc Castelló explica a les seves cartes i demostra personalment a l'hora del martiri.

Cal descobrir més a fons la gràcia baptismal que ha fet de tots nosaltres la família de Déu, i posar-nos sobre les petjades de Jesús per oferir a tothom un camí de salvació i d'alliberament. Demanem la gràcia de viure el seguiment de Jesús amb més passió, i encertar a trobar la manera d'escampar al nostre voltant el foc de l'Evangeli. Aquest és l'objectiu principal d'aquest Any de la Fe: que cada u de nosaltres puguem redescobrir a fons la nostra fe i els seus continguts, exposats principalment en el *Catecisme de l'Església Catòlica*; que puguem intensificar la celebració de la fe en la litúrgia, especialment en l'Eucaristia; i que arribem a manifestar cada vegada amb més claredat, en la nostra vida ordinària, l'alegria i el renovat entusiasme de la trobada amb Crist.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

«Són drets, no pas regals. Cap persona sense Llar»

Novembre ja és aquí i, com cada any, ens torna a portar l'oportunitat de sortir al carrer per cridar en favor de la justícia. Sota aquest lema «**Són drets, no pas regals, cap persona sense Llar**», celebrem, el diumenge dia 25 de novembre, la campanya de persones sense llar.

de sense llar no gaudeixin dels seus drets.

I la segona: això ens ho diuen ells mateixos, en primera persona: els fem invisibles però no ho són i, en aquesta campanya, prenen la paraula. I nosaltres cridem amb ells i lluitem per una societat justa i de tots.

Aquest any celebrem els 20 anys de la campanya. Dins l'objectiu europeu «ningú dormint als carrers d'Europa al 2015», Càritas, FACIAM, la XAPS i la FePSH impulsen de nou la mobilització social en favor dels més desafavorits, i a Lleida, Càritas i Arrels-Sant Ignasi ens en fem ressò. Volem recordar que el «sensellarisme» (persones que viuen en situació sense llar) també és una realitat a casa nostra, i volem retornar la veu a les persones que viuen en les situacions més precàries.

Enguany volem, principalment, incidir en dues idees claus. La primera, els drets són drets. Tothom té dret a viure amb dignitat i no s'hi valen excuses; ni crisi ni retallades justifiquen que les persones en situació

de sense llar no gaudeixin dels seus drets.

- Dissabte 24 de novembre, a partir de les 17.30 h, sorpreses sorprenents pel carrer Major..., no dubteu a passejar-hi i esteu ben atents. Cap a les 18.30 h, celebració dels **20 anys de campanya**, a la plaça de la Catedral.
- Diumenge 25 de novembre, a les 13 h, a la parròquia Sant Ignasi de Loiola: **Eucaristia-Memorial** de les persones sense llar.
- Durant la setmana, les persones sense llar han participat a la ràdio i ens han explicat, de viva veu, què vol dir el dret a tenir llar i què passa quan aquest es vulnera.

Natàlia Méndez
Directora de programes
d'Arrels-Sant Ignasi

Acaba amb èxit el Simposi Marià a Lleida

Al'Acadèmia Mariana amb motiu del 150è aniversari de la seva fundació, un centenar de persones han participat, del 19 al 21 d'octubre, d'aquest important esdeveniment que ha tingut a Maria com a protagonista principal.

Cal assenyalar la profunditat de les cinc ponències, així com de la taula

rodona, la profitosa estona de diàleg de després, la visita al Museu Diocesà, el concert ofert a la Catedral, la nit del dissabte, la visita guiada per l'edifici de l'Acadèmia Mariana i, finalment, l'Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per diferents mossens a l'Oratori de l'Acadèmia.

JESUCRIST, REI DE TOT EL MÓN

► Lectura de la profecia de Daniel (Dn 7,13-14)

Tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

► Salm responsorial (92)

R. *El Senyor és rei, va vestit de majestat.*

El Senyor és rei, va vestit de majestat. / El Senyor va vestit i cenyit de poder. R.

Manté ferm tot el món, incommovible. / El vostre soli es manté des del principi, / vós sou des de sempre. R.

El vostre pacte és irrevocable; / la santedat, Senyor, escolta a casa vostra / al llarg de tots els temps. R.

► Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,5-8)

Jesucrist és el testimoni fidel, el primer ressuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra.

Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare; que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén. Mireu, ve sobre els núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells que el van traspasar, i totes les famílies de la terra es lamentaran per ell. Sí, amén. Jo sóc l'Alfa, la primera lletra de l'alfabet, i l'Omega, que és la darrera, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'univers.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 18,33b-37)

En aquell temps, Pilat digué a Jesús: «Ets tu el rei dels jueus?» Jesús contestà: «Surt de vós, això que em pregunteu, o són d'altres els qui us ho han dit de mí?» Respongué Pilat: «Jo, no sóc pas jueu. És el teu poble i els mateixos grans sacerdots, els qui t'han entregat a les meves mans. He de saber què has fet». Jesús respongué: «La meua reialesa no és cosa d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. I és que la meua reialesa no és d'aquí». Pilat digué: «Per tant, vols dir que ets rei». Jesús contestà: «Teniu raó: jo sóc rei. La meua missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meua veu.»

► Lectura de la profecia de Daniel (Dn 7,13-14)

Mientras miraba, en la visión nocturna vi venir en las nubes del cielo como un hijo de hombre, que se acercó al anciano y se presentó ante él. Le dieron poder real y dominio; todos los pueblos, naciones y lenguas lo respetarán. Su dominio es eterno y no pasa, su reino no tendrá fin.

► Salmo responsorial (92)

R. *El Señor reina, vestido de majestad.*

El Señor reina, vestido de majestad, / el Señor, vestido y ceñido de poder. R.

Así está firme el orbe y no vacila. / Tu trono está firme desde siempre, / y tú eres eterno. R.

Tus mandatos son fieles y seguros; / la santidad es el adorno de tu casa, / Señor, por días sin término. R.

► Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,5-8)

Jesucristo es el testigo fiel, el primogénito de entre los muertos, el príncipe de los reyes de la tierra.

Aquel que nos amó, nos ha librado de nuestros pecados por su sangre, nos ha convertido en un reino y hecho sacerdotes de Dios, su Padre. A él la gloria y el poder por los siglos de los siglos. Amén. Mirad: Él viene en las nubes. Todo ojo lo verá; también los que lo atravesaron. Todos los pueblos de la tierra se lamentarán por su causa. Sí. Amén. Dice el Señor Dios: «Yo soy el Alfa y la Omega, el que es, el que era y el que viene, el Todopoderoso.»

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 18,33b-37)

En aquel tiempo, dijo Pilato a Jesús: «¿Eres tú el rey de los judíos?» Jesús le contestó: «¿Dices eso por tu cuenta o te lo han dicho otros de mí?» Pilato replicó: «¿Acaso soy yo judío? Tu gente y los sumos sacerdotes te han entregado a mí; ¿qué has hecho?» Jesús le contestó:

«Mi reino no es de este mundo. Si mi reino fuera de este mundo, mi guardia habría luchado para que no cayera en manos de los judíos. Pero mi reino no es de aquí.» Pilato le dijo: «Conque, ¿tú eres rey?» Jesús le contestó: «Tú lo dices: soy rey. Yo para esto he nacido y para esto he venido al mundo; para ser testigo de la verdad. Todo el que es de la verdad escucha mi voz.»

Crist Rei. Basilica de Sant Pau Extramurs (Roma)

COMENTARI

Crist Rei

Celebrem la festa de Crist Rei amb l'evangeli segons Joan. Com és ben sabut, en contrast amb la tradició dels evangelis sinòptics, l'Evangelí segons Joan no presenta Jesús proclamant la proximitat del Regne de Déu. El tema de la proclamació de Jesús en Joan és Jesús mateix. Aquesta senzilla constatació ja apropa Jesús i el Regne. Però hi ha més. En l'evangelí segons Joan Jesús és confessat com a Rei d'Israel al començament, en la trobada amb Natanael (1Jn 1,49). Després de la multiplicació dels pans, la gent que el reconeix com a profeta el vol proclamar rei (6,14-15). Més endavant, en la solemne entrada de Jesús a Jerusalem, la gent l'aclama com a rei d'Israel (12,13). Aquesta entrada de Jesús a Jerusalem apleix la profecia que diu que Jesús és «el que ve, el que està sempre venint» (12, 13; cf. 1,9.15. 27.29; 6,14; 11,27).

Tots aquests textos preparen el lector de l'evangelí segons Joan per a la gran revelació del relat de l'emprisonament i la mort de Jesús. Aquí Jesús s'autoproclama rei en el text d'avui, però és coronat d'espines i vestit amb un mantell de porpra. Amb aquesta aparença, que vol ser una mofa, és solemnement proclamat Rei per Pilat: «Aquí teniu el vostre Rei» (19,14). Aquests fragments són la introducció de la revelació paradoxal de l'episodi del rètol de la creu.

L'escena proclama a tot l'univers (grec, llatí i hebreu) que el patíbul es converteix en tron. Jesús és rei en la creu: «Jesús de Natzaret (és) el rei dels jueus» (19,19). A la petició dels grans sacerdots de treure el rètol, Pilat respon: «El que he escrit, resta escrit». *Scripta manent*. Com hem vist, la solemnitat de l'escena ha estat preparada al llarg de tot l'evangelí. L'exaltació

en la creu és la suprema glorificació de Jesús: «I, quan sigui exaltat en la creu, atrauré tothom cap a mi; deia això significant la mort amb què havia de morir» (12,32-33). Ara és glorificat el fill de l'home i Déu és glorificat en ell» (13,31; cf. 17,1).

Convé remarcar que el que diu l'escena del calvari no és que l'hora de la glorificació és l'hora de la mort de Jesús, sinó més aviat a l'inrevés: és l'hora de la mort que ja és l'hora de la glorificació. Aquest ensenyament confirma que la creu no és un patíbul sinó un tron. Jesús no solament ha capgirat el concepte de reialesa, sinó el de la vida i la mort: «Jo sóc la resurrecció i la vida, el qui creu en mi encara que morirà i tot el qui viu i creu en mi no morirà mai.»

Vet aquí un bon coronament de l'any litúrgic.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 2a setmana): Ap 14,1-3.4b-5 / SI 23 / Lc 21,1-4 ■ **dimarts**: Ap 14, 14-19 / SI 95 / Lc 21,5-11 ■ **dimecres**: Ap 15, 1-4 / SI 97 / Lc 21,12-19 ■ **dijous**: Ap 18,1-2.21-23;19,1-3.9a / SI 99 / Lc 21,20-28 ■ **divendres**: Rm 10,9-18 / SI 18 / Mt 4,18-22 ■ **dissabte**: Ap 22,1-7 / SI 94 / Lc 21,34-36.

Comença el temps d'Advent. Nou any litúrgic: cicle C

■ **Diumenge** vinent, I d'Advent (litúrgia de les hores: 1a setmana): Jr 33,14-16 / SI 24 / 1Te 3,12;4, 2 / Lc 21,25-28.34-36.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

48. La reialesa de la veritat

Què és la veritat? No solament Pilat —en el seu interrogatori a Jesús— va deixar de banda aquesta pregunta com a insoluble i, per a la seva missió, impracticable. També avui, tant en la disputa política com en la discussió sobre la formació del dret, generalment és tinguda per enutjosa.

Però sense la veritat l'home no cospa el sentit de la seva vida, i deixa, al capdavant, el camp als més forts. *Redempció*, en el sentit ple de la paraula, pot consistir només en el fet que la veritat esdevingui reconeixible. I aquesta esdevé reconeixible si Déu esdevé reconeixible. Ell esdevé reconeixible en Jesucrist. En ell, Déu ha entrat en el món, i amb això ha alçat el criteri de la veritat enmig de la història. La veritat externament és impotent en el món; com Crist, segons els criteris del món, està sense poder. Ell no posseeix cap legió. És crucificat. Però precisament així, en la total mancança de poder, ell és poderós, i només així la veritat esdevé sempre novament un poder.

En la conversa entre Jesús i l'escèptic Pilat es tracta de la reialesa de Jesús i, doncs, de la reialesa del regne de Déu.

Precisament, en la conversa de Jesús amb Pilat es fa evident que no existeix cap ruptura entre l'anunci de Jesús a Galilea —el regne de Déu— i els seus discursos a Jerusalem.

El centre del missatge fins a la creu —fins a la inscripció sobre la creu— és el regne de Déu, la nova reialesa que Jesús representa. La reialesa anunciada per Jesús en les paraboles i, finalment, de manera totalment oberta davant el jutge terrenal és, precisament, la reialesa de la veritat.

Per a Pilat, després de l'interrogatori queda clar el que, en principi, ell ja sabia abans. Aquest Jesús no és cap revolucionari polític, el seu missatge i el seu comportament no constitueixen cap perill per al domini romà. Si ha transgredit la Torà, a ell, que és romà, no li interessa.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

«Quién reza se salva»

Quién reza se salva» es la campaña mundial que hace años lleva a cabo la revista italiana *30Giorni* —en español *30Días*—, que regala el pequeño libro con las oraciones principales del cristiano editado en varias lenguas. En la revista se publican cartas-testimonio de religiosos y religiosas, de monasterios de clausura, de misioneros y misioneras, de obispos y sacerdotes, y de fieles que elogian la campaña y afirman que: «Quién reza se salva». El director y propietario de dicha revista es Giulio Andreotti, miembro de la Democracia Cristiana y expresidente del gobierno de Italia.

«Quien reza se salva» es una frase de san Alfonso M. de Liguori, obispo y doctor de la Iglesia, que, según Benedicto XVI, «fue un insigne teólogo, moralista y maestro de vida espiritual, que inició —en los ambientes más humildes de la sociedad de Nápoles— una labor de evangelización, testimoniando —con palabras y hechos— las verdades fundamentales de la fe».

«Quién reza se salva» indica que quien reza posee las tres virtudes teológicas: la fe, la esperanza y la caridad.

Rezar es elevar la mente, el corazón, el alma a Dios, para adorarlo, darle gracias y pedirle su ayuda.

J. M. Alimbau

SANTORAL

25. ✠ Diumenge. Jesucrist, Rei de tot el món. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titular del monestir del Sinai (s. ix), patrona dels filòsofs; beata Júlia, rel. camaldulena; sant Erasme, Erm o Elm, mr.; sant Gonçal, bisbe.

26. Dilluns. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans (1599-1621), rel. jesuïta belga; sant Sirici, papa (384-399); sant Conrad, bisbe.

27. Dimarts. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830); sant Basileu, bisbe i mr.; beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. Dimecres. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia,

prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

29. Dijous. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.; santa Il·luminada, vg.

30. Divendres. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, verge i màrtir.

1. Dissabte. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companyys, màrtirs (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. vii aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

INTENCIONS DEL SANT PARE (desembre)

General: Que els immigrants siguin acollits arreu del món amb generositat i amor autèntic, especialment per les comunitats cristianes.

Missional: Que Crist es reveli a tota la humanitat amb la llum que emana de Betlem i es reflecteix en el rostre de l'Església.

ENTREVISTA

JOSEP M. CANALS

La serenor de Sant Bru

Sant Bru ja és a la Sagrada Família. La imatge del fundador de l'orde de la Cartoixa va ser beneïda el dia de la seva festa, el proppassat 6 d'octubre, i ha quedat ubicada a l'exterior de l'absis de la Basílica, tal com va voler Gaudí. Sant Bru va fundar la primera cartoixa fa més de 900 anys i el 2015 se'n compliran 600 que, «en l'oasi de silenci, solitud i contemplació de Montalegre», es van establir els cartoixans a Catalunya, com recorda el P. Josep M. Canals, vicari de la Cartoixa de Montalegre, que ja apunta que aquesta efemèride la celebraran amb tota la solemnitat possible, perquè s'ho mereix. L'escultura de Sant Bru de la Sagrada Família és obra de Montserrat Garcia Rius.

En el context actual, el carisma cartoixà té més sentit?

En un món ple d'agressivitat, de violència i de presses el nostre carisma ofereix un altre estil de vida: la pau, la serenor, la tranquil·litat, la *quies* cartoixana. Podríem dir que les paraules de Gaudí, «el meu Amo no té pressa», ho expliquen molt bé.

Què creu que la societat hauria d'adoptar d'aquest carisma per a la seva vida diària?

Apuntaria dues coses: el sentit de la transcendència i de la prioritat de Déu sobre el món. Sant Bru, en una de les seves cartes, diu: «Hi ha algun altre bé que Déu tot sol?» I, també, buscar moments de solitud i de silenci per retrobar-se un mateix i recuperar la pau del cor per experimentar la joia de sentir-se fills de Déu i agermanats amb tots els homes.

Per què la soledat ajuda a arribar a la unió amb Déu i amb tota la humanitat?

Quan estem plens de nosaltres mateixos i de moltes coses que ens esclavitzen no som lliures; només quan ens despullem de tot i experimentem el nostre no-res podem viure el tot de Déu i sentir-nos posseïts i dominats pel seu Amor exclusiu, absorbent i transformador entregats plenament al servei dels altres; solitaris però solidaris amb la humanitat.

Òscar Bardaji i Martín

EVANGELIZAR

Sacramentalidad de la Palabra de Dios

El Sínodo de los Obispos del año 2008 sobre «La Palabra de Dios en la vida y la misión de la Iglesia» habla en la propuesta n.º 7 de «promover una reflexión teológica sobre la sacramentalidad de la Palabra de Dios». Es decir, en el primer anuncio, análogamente a como ocurre en los sacramentos si bien en menor intensidad, hay una intervención real del Padre, por el Hijo en el Espíritu Santo: la Trinidad sigue queriendo entrar en la historia *también* por el anuncio del misterio pascual. El Espíritu Santo unge a la persona del evangelizador y las palabras que este pronuncia, de manera que vehiculan la Palabra de Dios en su fase más elemental, pero no por ello menos eficaz: el anuncio de lo que Dios ha hecho en Jesús por la humanidad.

Es decir, para los cristianos anunciar a alguien el Evangelio de Jesucristo no es simplemente pasar una información o una argumentación, sino que es propiciar una intervención real de Dios en la vida concreta del que nos escucha en forma de primera llamada (esto es el llamado *carácter escatológico* del primer anuncio). Y quien hace efectivamente real y operativa la presencia de Dios en dicha conversación es el Espíritu Santo (esto es el llamado *carácter pneumatológico* del primer anuncio).

Que algo tan importante y decisivo en la transmisión de la primera fe pase tan desapercibido a una mayoría de pastores, catequistas, laicos y laicas, creemos que justifica hablar de *eslabón perdido* a propósito de la importancia del primer anuncio de Jesús y de su Evangelio. El Sínodo de los Obispos de este año ha estudiado «la nueva evangelización para la transmisión de la fe cristiana». Hay que estar atentos a sus propuestas finales y después al documento final del Papa para toda la Iglesia para ver cómo sus orientaciones puedan dar un nuevo dinamismo a la vida cristiana y a la labor evangelizadora de toda la Iglesia.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*. Ed. PPC, Madrid 2009)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

La força sanant de la fe: la pregària

Tot pensant en la pregària en la malaltia, aquests dies llegia i rellegia un llibre, curt i precís, que ens narra l'experiència i el procés d'emmalaltir i morir d'una metgessa i cristiana, la Dra. Àfrica Sendino, relatat per un capellà hospitalari, Pablo d'Ors: «Sendino se muere», tot un testimoni en el camp personal i professional.

Una de les primeres reflexions que fa la Dra. Sendino davant la malaltia és sobre la pregària: «el primero de los parajes que vives con la enfermedad es la pérdida de la serenidad que te da la salud. Pero esa fue sólo la primera de muchas pérdidas».

Tal com ho expressa Sendino, «la oración que vino tras la noticia fue radicalmente distinta: estaba haciendo la experiencia de vulnerabilidad, sin la que no cabe la experiencia genuina cristiana».

Pregar des de la vulnerabilitat, des de la fragilitat humana ofereix un punt de partida i un entorn ben diferent que la pregària del dia a dia. De fet canvia molt la pregària «normal» a la pregària en moments de molta incertesa, de sentir-nos finits i fràgils, des del dolor de la ferida.

Però el nostre és un Déu que ha compartit la vulnerabilitat i el dolor, que ha fet experiència en Crist del patiment, no sols un Déu llunyà i omnipotent, aliè a la feblesa humana, sinó que es pot fer present en el patiment, perquè allí i sobretot allí també hi és.

Montse Esquerda

L'abadessa de les Benedictines de Burkina Faso, a Lleida

La mare Henriette Kalmogo, abadessa del monestir de Nostra Senyora de Koubri, situat a l'interior d'aquest país de l'Àfrica Occidental, ha visitat recentment la nostra ciutat.

Durant la seva estada ha participat de la missa dominical a la parròquia de Sant Andreu, situada al Barri Antic, donant el seu testimoni de fe. Entre altres coses, ha dit que per a ella creure és adherir-se a Jesucrist i tenir-hi una relació personal, aprofundint-la dia a dia.

Una vuitantena de persones a «Diumenges de pel·lícula a la Mariana»

Diumenge, 28 d'octubre, una vuitantena de persones adultes i una quinzena d'infants han participat en la primera sessió de «Diumenges de pel·lícula a la Mariana».

Mentre els adults han pogut gaudir d'un bon film sobre la immigració —«Le Havre», del director finlandès Aki Kaurismäki—, els infants, acompanyats per dues monitores, han passat una estona ben entretinguda.

El Sr. Bisbe ha encoratjat aquesta iniciativa, que ha estat organitzada per la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana) i les delegacions de Missions i Mitjans de Comunicació Social de la nostra Diòcesi, juntament amb dues persones a títol particular.

Aquestes sessions de cinema tindran lloc cada tercer diumenge de mes, a les sis de la tarda.

La propera serà el diumenge 18 de novembre.

Curso bíblico para hispano-hablantes: «Las Parábolas»

Ponente: Mn. Daniel Turmo; 1 de diciembre de 2012 (el primer sábado de mes) en el local parroquial de Santa María Magdalena (de 18 h a 19.30 h).

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 20 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge 25 de novembre: Festa de Crist Rei**
—A les 12 h, Confirmacions a Alfarràs.
- **Dimarts 27 de novembre:**
—A les 17 h, Eucaristia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa a la parròquia Mare de Déu de la Mercè.
—A les 19.45 h, primer curs Alpha, a la Diòcesi de Lleida, a la Casa de l'Església Diocesana (Acadèmia Mariana).
- **Dissabte 1 de desembre:**
—Convivència vocacional de joves.
—A les 9.30 h, Confirmacions a la parròquia Verge dels Pobres (Secà de Sant Pere).
—A les 18 h, Curs bíblic per a hispano-parlants a Santa Maria Magdalena.
—A les 21 h, Vigília d'Adoració Nocturna a la parròquia de Sant Llorenç.
- **Diumenge 2 de desembre:**
—1r Diumenge d'Advent (Cicle C).

AYUDANDO A VIVIR

Creer y vivir

Resulta muy significativo que el apóstol Pablo, cuando invita a los cristianos de Roma a vivir el culto verdadero, mencione al mismo tiempo la necesidad de cambiar la propia manera de vivir y de pensar: «No os amoldéis al mundo presente, dejados transformar y renovad vuestro interior, para que podáis reconocer cuál es la voluntad de Dios, lo bueno, agradable, lo perfecto» (Rm 12,1-2).

Para la Biblia, la fe es la fuente de toda la vida religiosa. El hombre debe responder con la fe al designio que Dios realiza en el tiempo y que Jesús «lleva a su perfección» (Hb 12,2). De hecho, los discípulos de Cristo son «los que han creído» (Act 2,44).

El Año de la Fe que estamos viviendo los miembros de la Iglesia católica es una invitación a recorrer nuevamente y con entusiasmo la peregrinación de la fe, iniciada el día de nuestro bautismo. Se nos pide reflexionar sobre el texto del Credo y sus contenidos, grabándolo en la memoria y en el corazón,

repetiéndolo en la oración cotidiana y testimoniándolo con pasión en la propia vida.

En la apertura del Sínodo sobre la Transmisión de la Fe (10/08/2012), Benedicto XVI decía: «Se es evangelizador si se tiene una pasión ardiente de comunicar a Cristo al mundo». Y pedía demostrar con una intensa vida de oración la conciencia de que «la iniciativa» siempre es de Dios. Pero, al mismo tiempo, insistía en que la oración debe venir acompañada de la confesión pública de la propia fe en Jesucristo: una confesión como la que se hace con valentía ante un tribunal («ante los ojos del mundo»), sabiendo que puede implicar situaciones de riesgo. Este testimonio en momentos difíciles es precisamente la garantía de credibilidad, porque implica la disponibilidad de dar la vida por Aquel y por aquello en que se cree. Basta pensar en lo que nuestro beato Francesc Castelló explica en sus cartas y demuestra personalmente a la hora del martirio.

Hay que descubrir más a fondo la gracia bautismal que ha hecho de todos nosotros la familia de Dios, y ponernos sobre las huellas de Jesús para ofrecer a todos un camino de salvación y de liberación.

Pidamos la gracia de vivir el seguimiento de Jesús con más pasión y acertar a encontrar la manera de transmitir a nuestro alrededor el fuego del Evangelio. Este es el objetivo principal de este Año de la Fe: que cada uno de nosotros podamos redescubrir a fondo nuestra fe y sus contenidos, expuestos principalmente en el *Catecismo de la Iglesia Católica*; que podamos intensificar la celebración de la fe en la liturgia, especialmente en la Eucaristía, y que lleguemos a manifestar cada vez con más claridad, en la vida ordinaria, la alegría y el renovado entusiasmo del encuentro con Cristo.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737